

вашь никога. О ако бы могаль научи онъ отъ оныя далечны земли гдѣ го е хвърлила морская буря, понеже неговый сынъ не знае, да подражае ни неговое терпѣніе, ни неговоє дерзновеніе, тая вѣсть ще го натовари со срамъ, и ще му буде полюта отъ сичкія нещастія що терпи отъ толко време.

Послѣ ме Менторъ увѣща да прегледувамъ радость и благоплодіе кои бѣха изліяни по сичкую Египетску землю, гдѣ се числеха до двадесеть, и двѣ тысящи градища. Онъ се чудеше на доброе управленіе оныхъ градовъ; на правду, коя се чинеше сиромашу противъ богатаго; на доброе воспитаніе дѣтей, кои се обучаваха въ покореніе, въ работу, въ цѣломудріе, въ любовь, въ художества и въ знанія; прилѣжаніе заради сичкія вѣронсповѣдателны торжества; нелихотяжаніе, честолюбіе, вѣра къ человѣкомъ и страхъ Богомъ, това секій отецъ вдухнуваше чадомъ своимъ. Онъ не можеше да се насити и начуди на тья красны поредоцы. Блаженъ, говореше ми непрестанно народъ, що се управлява отъ єдинаго цѣломудренна царя. Но іюще поблаженъ є оный царь, що производи благополучіе на толики народы, и що нахожда добродѣтель свою въ добродѣтели подданиковъ своихъ! Таковый много повече одоужава послушники своя союзомъ любве, неже со страхъ: полеже тога му се покоряватъ не нуждею, но съ усердіе и любовь. Онъ царствува послѣ въ сердца на сичкія, и всякій, вмѣсто да иска да се отдалечи отъ него, бои се да го не изгуби, и готовъ є да си даде и истый животъ свой ради него.

Азь внимаехъ на онова шо говореше Менторъ, и усещахъ да се возражда бодрость во дно моего